

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1To/24/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118012084
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Pirkovská
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8118012084.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Pirkovskej a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a JUDr. Evy Rešatkovej na verejnom zasadnutí konanom 26.06.2019 v trestnej veci proti obžalovanému G. Y. pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 0T/143/2018 zo dňa 18.12.2018, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. poriadku z r u š u j e v napadnutom rozsudku výrok o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obž. G. Y., nar. XX.XX.XXXX v T., bytom T., A.. J. X,

u k l a d á

podľa § 348 ods. 1 Tr. zákona, s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona, § 36 písm. l/ Tr. zákona, § 37 písm. m/ Tr. zákona, § 41 ods. 1 Tr. zákona ú h r n ý trest odňatia slobody v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona ho na výkon uloženého trestu z a r a ď u j e do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona trest zákazu činnosti riadiť všetky druhy motorových vozidiel na dobu 9 a 1 (deväť a pol) roka.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného G. Y. vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona v súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 od. 1 písm. d/ Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- dňa 21.10.2018 v čase o 20.52 hod. viedol ako vodič bez vodičského oprávnenia osobné motorové vozidlo zn. Škoda Fabia, ev. č.: D. po ceste I. triedy v obci Lemešany v smere na Košice, kde bol hliadkou OO PZ Drienov zastavený z dôvodu, že s vozidlom jazdil bezdôvodne z jedného jazdného pruhu do druhého, pričom sa podrobil dychovej skúške k zisteniu požitia alkoholického nápoja alebo inej návykovej látky pred alebo počas vedenia vozidla, ktorej sa menovaný podrobil prístrojom AlcoQuant 6020 plus č. A408938, kde výsledok dychovej skúšky bol v čase o 20.52 hod. s hodnotou 0,78 mg/l (miligram etanolu na liter vydychovaného vzduchu), pričom pri následnej lustrácii v evidenciách vodičov bolo zistené, že obvinený má Okresným súdom Košice I trestným rozkazom pod sp. zn. 1T/48/2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20.07.2017, udelený zákaz činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel po dobu

od 29.11.2016 do 29.11.2018, čím tak svojím konaním porušil ustanovenie § 4 ods. 2 písm. a/, d/ Zákona NR SR č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Za to mu podľa § 348 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona, za rovnakého pomeru pohľadujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písmeno l/ Tr. zákona a príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Tr. zákona a § 41 ods. 1 Tr. zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona ho pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 5 písm. a/ Tr. zákona mu uložil trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel na doživotie.

Proti tomuto rozsudku, ale len proti výroku o treste, podal ihneď po jeho vyhlásení a poučení o opravnom prostriedku, priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní, obžalovaný odvolanie, ktoré následne prostredníctvom obhajcu aj odôvodnil. V dôvodoch odvolania uvádza, že s výrokom súdu prvého stupňa, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov nesúhlasí, považuje ho vzhľadom na okolnosti celého prípadu za nesprávny a neprimerane prísny. Nijakým spôsobom nespochybňuje a nezľahčuje skutočnosť, že sa dopustil protiprávneho konania, je si nesprávnosti svojho konania vedomý, preto sa bezprostredne po vznesení obvinenia k stíhanému skutku priznal, svoje konanie oľutoval a v rámci výsluchu vysvetlil okolnosti a dôvody, ktoré ho viedli k danému kroku. Aj v konaní pred súdom sa opakovane priznal k spáchaniu skutku, svoje konanie oľutoval a súdu dôvody svojho konania vysvetlil. Napriek tomuto jeho postoju však súd prvého stupňa pristúpil k uloženiu trestu odňatia slobody, hoci je toho názoru, že tento postup nebol nevyhnutný. Prvostupňový súd vyhodnotil jeho argumentáciu ako účelovú, s čím však nesúhlasí. Opätovne poukazuje na skutočnosť, že sa nachádzal v silnom citovom rozrušení po tom, čo mu neznáma osoba oznámila telefonicky, že jeho družka X. D. zomrela v dôsledku dopravnej nehody. On z uvedenej informácie ostal v šoku a z dôvodu žiaľu užil alkoholické nápoje, pričom sa snažil predmetnú skutočnosť verifikovať opakovaným spätným hovorom na predmetné číslo, avšak neúspešne, rovnako tak sa snažil kontaktovať aj priamo družku, ktorá bola nekontaktná, preto pristúpil k uvedenému krajnému riešeniu. Vzhľadom na okolnosti celej situácie považuje tvrdenie o účelovosti jeho obrany za minimálne cynické. Má za to, že o účelovosti by bolo možné hovoriť v prípade, pokiaľ by vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že uvedenú argumentáciu si vymyslel a trestnej činnosti sa dopustil z úplne iných dôvodov. V tomto smere však zo strany orgánov činných v trestnom konaní nedošlo k vyvráteniu jeho tvrdení o dôvodoch, prečo viedol vozidlo, nedošlo ani k zabezpečeniu výpisu hovorov z jeho telefónneho čísla, ktoré by podporovalo jeho tvrdenie, že sa snažil so svojou družkou spojiť a zistiť, čo sa skutočne stalo. V prípade, ak by nenastali popísané náhle udalosti, rozhodne by v žiadnom prípade nevedel motorové vozidlo, keďže si bol dostatočne vedomý toho, že má súdom uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlá a vonkoncom by vozidlo nevedel pod vplyvom návykovej látky. Iba mimoriadnosť celej situácie spôsobila, že si dostatočne neuvedomil nesprávnosť svojho konania, v danej chvíli konal skratovo a neuvážene pod vplyvom emócií o tragickom úmrtí jeho družky. Práve s ohľadom na okolnosti celého prípadu, preto považuje rozhodnutie súdu o uložení trestu odňatia slobody za neprimerane prísne a je toho názoru, že vo vzťahu k výchovnému pôsobeniu na jeho osobu, ochrane spoločnosti, či potrebe individuálnej, resp. generálnej prevencie, by bol dostačujúci trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu a určenie primeranej skúšobnej doby za súčasného uloženia probačného dohľadu, resp. uloženie peňažného trestu. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušil a v zmysle § 322 ods. 1 Tr. poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol, alternatívne, aby po zrušení rozsudku v časti výroku o uloženom treste odvolací súd vo veci rozhodol sám tak, že mu popri treste zákazu činnosti uloží trest odňatia slobody, ktorého výkon by mu podmienenčne odložil s určením primeranej skúšobnej doby a uložením probačného dohľadu.

Na základe podaného odvolania preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je možné považovať

za sčasti dôvodné, aj keď nie na podklade tých odvolacích námietok, ktoré sú v dôvodoch odvolania uvedené.

Pokiaľ ide o výrok o vine, ten v posudzovanom prípade nebol predmetom prieskumnej činnosti krajského súdu vzhľadom na to, že odvolaním napadnutý nebol a len pre úplnosť považuje krajský súd za potrebné uviesť, že vo vzťahu k výroku o vine nebolo v konaní pred súdom prvého stupňa dokazovanie vykonávané vzhľadom na to, že obžalovaný po tom, čo bol na hlavnom pojednávaní poučený o možnosti urobiť niektoré z vyhlásení uvedených v § 257 ods. 1 Tr. poriadku, vyhlásil, že je vinný a následne po tom, čo kladne zodpovedal na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/, h/ Tr. poriadku, súd vyhlásenie obžalovaného prijal a rozhodol, že dokazovanie v rozsahu priznania skutku nevykoná a budú vykonané len dôkazy súvisiace s výrokom o treste alebo ochranným opatrením.

Dôkazy, ktoré vo vzťahu k uvedenému výroku vykonal, sú zrejmé z obsahu zápisnice o hlavnom pojednávaní, ako aj dôvodov napadnutého rozsudku.

V tomto smere vykonal prvostupňový súd dôkazy výpoveďou samotného obžalovaného, odpisom registra trestov, evidenčnou kartou vodiča, evidenciou priestupkov, obsahom spisov Okresného súdu Košice II sp. zn. 0T/83/2013 a 6Pp/114/2017, Okresného súdu Košice I sp. zn. 4T/53/2011 a trestným rozkazom toho istého súdu sp. zn. 1T/48/2015 zo dňa 20.07.2017 (spis v uvedenej veci si potom vyžiadala krajský súd).

Skutočnosti, ktoré z takto vykonaných dôkazov vyplývali a ktoré okresný súd zistil, v dôvodoch svojho rozhodnutia podrobne aj uviedol. Uviedol tiež to, ako tieto dôkazy hodnotil, na ktoré skutočnosti pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu prihliadal.

Z dôvodov rozhodnutia je zrejmé, že vychádzal z ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zákona, podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery sa prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osobu páchatela, jeho pomery a možnosť nápravy.

Vzhľadom na to, že obžalovanému ukladal trest za dva trestné činy, správne postupoval, keď ho ukladal v zmysle zásad uvedených v § 41 ods. 1 Tr. zákona ako úhrnný trest podľa trestnej sadzby trestného činu, ktorý je prísnejšie trestným a tým je v danom prípade prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 Tr. zákona, za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody až na 2 roky. Uvedenú trestnú sadzbu prvostupňový súd žiadnym spôsobom neupravoval vzhľadom na skutočnosť, že zistil u obžalovaného jednu poľahčujúcu okolnosť, a to okolnosť uvedenú v § 36 písm. l/ Tr. zákona (teda, že sa k spáchaniu trestného činu priznal a svoje konanie oľutoval) a jednu príťažujúcu okolnosť, a to okolnosť uvedenú v § 37 písm. m/ Tr. zákona (teda, že obžalovaný už bol za trestný čin odsúdený).

V tomto smere je potrebné podotknúť, že obžalovanému mala byť pričítaná aj ďalšia príťažujúca okolnosť, a to okolnosť uvedená v § 37 písm. h/ Tr. zákona, teda okolnosť, že spáchal viac trestných činov, v dôsledku čoho mala nastať prevaha príťažujúcich okolností a teda v prípade jej pričítania bolo potrebné pristúpiť k úprave základnej trestnej sadzby uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona v zmysle ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zákona, teda zvýšiť dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu (čo by znamenalo zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby na 8 mesiacov).

Na uvedené pochybenie však krajský súd môže len poukázať, nijakým spôsobom ho už nie je možné napraviť vzhľadom na to, že odvolanie bolo podané len v prospech obžalovaného a v dôsledku takto podaného odvolania nie je v zmysle ustanovenia § 322 ods. 3 Tr. poriadku možné zmeniť napadnutý rozsudok v neprospech obžalovaného.

Námietky obžalovaného smerujúce k neprimeranosti uloženého trestu odňatia slobody však považuje krajský súd za celkom nedôvodné a s rozhodnutím súdu prvého stupňa vo vzťahu k druhu uloženého trestu odňatia slobody, ako aj jeho výmere sa v plnom rozsahu stotožňuje, a to aj za situácie, ak by mali byť pravdivé tvrdenia obžalovaného o dôvodoch a okolnostiach, prečo riadil motorové vozidlo po požití alkoholických nápojov a napriek uloženého trestu zákazu činnosti.

Takého konanie obžalovaného totiž nie je ojedinelým a výnimočným, o čom nepochybne svedčí jeho predošlý spôsob života, počet odsúdení i druh trestnej činnosti, za ktorú v minulosti bol súdený.

Obžalovaný sa trestných činov, pre ktoré bol uznaný vinným v posudzovanom prípade, totiž dopustil opakovane napriek tomu, že už v minulosti bol za rovnaké (ale aj ďalšie) trestné činy niekoľkokrát odsúdený, bolo na neho pôsobené, či už hrozbou výkonu trestu odňatia slobody, samotným výkonom trestu odňatia slobody, ba dokonca už bol z výkonu trestu odňatia slobody aj niekoľkokrát podmiennečne prepustený, čiže v tom čase, keď bol podmiennečne prepustený sa už očakávalo, že v budúcnosti povedie riadny život. Evidentne však žiaden z prostriedkov trestnej represie na obžalovaného dostatočne nepôsobil a aj v posudzovanom prípade sa trestných činov dopustil v čase, keď mu plynula skúšobná doba stanovená dňa 13.12.2017 (v trvaní 3 rokov), pri podmiennečnom prepustení z výkonu trestov uložených mu trestným rozkazom Okresného súdu Košice I sp. zn. 5T/70/2012 zo dňa 29.06.2012 v spojení s uznesením zo dňa 01.12.2014 (v trvaní 18 mesiacov), trestným rozkazom Okresného súdu Košice I sp. zn. 10T/46/2013 zo dňa 09.07.2013 v spojení s uznesením z 31.10.2016 (v trvaní 9 mesiacov) a rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 1T/48/2015 zo dňa 20.07.2017 (v trvaní 15 mesiacov).

Za takýchto okolností ani podľa názoru krajského súdu neprichádza do úvahy uloženie iného druhu trestu než nepodmiennečného trestu odňatia slobody, pričom vzhľadom na osobu obžalovaného, okolnosti posudzovaného prípadu a ďalšie rozhodné skutočnosti nie je možné uložený trest vo výmere 18 mesiacov, teda v druhej polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby, považovať za trest neprimerane prísny.

V súlade so zákonom je aj rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým obžalovaného v zmysle ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona, pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže obžalovaný už bol v posledných 10 rokoch pred spáchaním súdnej trestnej činnosti vo výkone trestu odňatia slobody uloženého mu za úmyselný trestný čin.

Pochybenie, ktoré krajský súd zistil, sa týka výroku o uloženom treste zákazu činnosti.

Uvedený druh trestu ukladal prvostupňový súd podľa ustanovenia § 61 ods. 5 písm. a/ Tr. zákona na doživotie.

Formálne podmienky na uloženie uvedeného trestu uvedené v § 61 ods. 5 písm. a/ Tr. zákona nepochybne splnené boli.

Podľa § 61 ods. 5 písm. a/ Tr. zákona, súd uloží trest zákazu činnosti na doživotie, ak odsudzuje páchatel'a za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku, hoci už bol za taký trestný čin, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku, dvakrát odsúdený.

V tomto smere je navyše potrebné podotknúť, že v zmysle ustanovenia § 61 ods. 7 Tr. zákona, na ukladanie trestu zákazu činnosti podľa odseku 3 - 5 nemá vplyv zahladenie odsúdenia.

Obžalovaný G. Y. v minulosti už bol celkom trikrát súdený za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku. Po prvýkrát sa tak stalo vo veci vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 2T/56/99, kedy bol rozsudkom zo dňa 25.05.1999 uznaný vinným z trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona a ohrozenie pod vplyvom návykovej látky podľa § 201 písm. b/ Tr. zákona (účinného do 31.12.2005), za čo mu bol uložený podmiennečný trest odňatia slobody, ktorý mu bol odpustený na základe amnestie prezidenta republiky, ako aj trest zákazu činnosti v trvaní 2 rokov, ktorý vykonal 26.05.2001, takže uvedené odsúdenie je zahladené. Ďalším rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 4T/53/2011 zo dňa 17.05.2012 bol uznaný vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona, pričom pôvodne mu bol uložený podmiennečný trest odňatia slobody a trest zákazu činnosti v trvaní jedného roka (aj keď výrok o treste v tomto rozsudku bol následne zrušený a ukladaný mu bol súhrnný trest, z výkonu ktorého bol, ako bolo vyššie uvedené, podmiennečne prepustený) a napokon trestným rozkazom Okresného súdu Košice II sp. zn. 0T/83/2013 zo dňa 25.04.2013 bol uznaný vinným takisto z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, bol mu

uložený trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov, z výkonu ktorého bol dňa 07.07.2014 podmienene prepustený, ako aj trest zákazu činnosti vo výmere 2 rokov, ktorý vykonal 21.10.2015.

Ukladanie trestu zákazu činnosti podľa § 61 ods. 5 Tr. zákona je však už použitím osobitnej trestnej sadzby vzhľadom na to, že trest zákazu činnosti je v zmysle ustanovenia § 61 ods. 2 Tr. zákona možné v zásade uložiť na 1 - 10 rokov.

Podľa § 163 ods. 3 Tr. poriadku, výrok, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného, alebo ktorým sa spod obžaloby oslobodzuje, musí presne označovať trestný čin, ktorého sa výrok týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením právnej kvalifikácie, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, prípadne aj s uvedením iných skutočností potrebných na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným, ako aj uvedením všetkých zákonných znakov vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu.

Formulácia uvedením všetkých zákonných znakov vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu, znamená povinnosť uviesť vo výroku o vine odsudzujúceho rozsudku okrem skutkovej vety aj tzv. právnu vetu, vychádzajúcu zo znenia ustanovení použitých na právnu kvalifikáciu činu, ktoré sú označené vo výroku o vine zákonným pomenovaním a číselným paragrafovým označením. Do kategórie faktických okolností tvoriacich súčasť skutkovej vety patria aj skutočnosti, ktoré podľa ustanovenia všeobecnej časti trestného zákona vyvolávajú použitie osobitnej trestnej sadzby namiesto použitia sadzby, ktorá je uvedená v kvalifikačne relevantnom ustanovení osobitnej časti trestného zákona resp. namiesto sadzby iného trestu než trestu odňatia slobody, ktorá z právnej kvalifikácie inak vyplýva (§ 47 ods. 2, § 61 ods. 4 a 5 Tr. zákona). (Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn.Tpj/26/2019). V konkrétnom prípade to teda znamená, že odsúdenia vzhľadom na ktoré bolo možné, resp. nutné použiť osobitnú sadzbu, bolo nevyhnutné uviesť v skutkovej vete.

Vzhľadom na to, že v skutkovej vete napadnutého rozsudku skutočnosti, ktoré odôvodňujú použitie osobitnej trestnej sadzby trestu zákazu činnosti uvedené nie sú, nebolo možné trest zákazu činnosti podľa § 61 ods. 5 písm. a/ Tr. zákona uložiť. V tejto súvislosti je ešte potrebné uviesť, že súd sa má v rámci splnenia povinnosti podľa § 34 ods. 5 Tr. poriadku pri poučení podľa § 257 ods. 1 Tr. poriadku presvedčiť, či bol obžalovaný v skoršom priebehu konania poučený aj o možnosti použitia osobitnej trestnej sadzby a v prípade, ak poučený nebol, má toto poučenie vykonať.

Vzhľadom na uvedené krajskému súdu teda nezostávalo nič iné, než napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušiť. Zistené pochybenie však krajský súd mohol napraviť sám, a preto po zrušení napadnutého výroku na podklade ustanovenia § 322 ods. 3 Tr. poriadku aj následne rozhodol.

Obžalovanému, vzhľadom na všetky vyššie rozpisované skutočnosti týkajúce sa uloženého trestu odňatia slobody, uložil uvedený trest podľa rovnakých zákonných ustanovení ako súd prvého stupňa v rovnakej výmere, teda v trvaní 18 mesiacov.

Pre výkon uloženého trestu ho z dôvodov, ktoré už boli vyššie uvedené, v zhode s napadnutým výrokom zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Pokiaľ ide o trest zákazu činnosti, ako už bolo vyššie uvedené, ustanovenie § 61 ods. 2 Tr. zákona umožňuje uložiť trest zákazu činnosti vo výmere od 1 - 10 rokov. S poukazom na všetky rozvedené okolnosti, na absolútnu ignoráciu zákona v tomto smere zo strany obžalovaného, by prichádzalo nepochybne do úvahy ukladanie trestu na úplne hornej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, teda vo výmere 10 rokov. Pri jeho ukladaní však musel krajský súd brať do úvahy ustanovenie § 43 Tr. zákona, podľa ktorého, ak súd odsudzuje páchatela za trestný čin, ktorý spáchal predtým, než bol trest uložený skorším rozsudkom vykonaný a ukladá mu trest rovnakého druhu, nesmie tento trest spolu s doteraz nevykonanou časťou trestu uloženého skorším rozsudkom prevyšovať najvyššiu výmeru dovolenú týmto zákonom pre tento druh trestu.

Z obsahu pripojených spisov krajský súd zistil, že z doteraz uložených trestov zákazu činnosti nemá obžalovaný ku dňu rozhodovania krajského súdu ešte vykonanú časť vo výmere 5 mesiacov a 19 dní. Pre to, aby výmera trestu zákazu činnosti nepresiahla maximálne dovolenú hranicu 10 rokov, je teda obžalovanému možné uložiť trest zákazu činnosti v trvaní maximálne 9 rokov 6 mesiacov a 11 dní.

Vzhľadom na túto skutočnosť potom krajský súd obžalovanému uložil trest zákazu činnosti riadiť všetky druhy motorových vozidiel na dobu 9 a pol roka.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.